

ХАРЧОВА ПРОМИСЛОВІСТЬ УКРАЇНИ

Соловійова Т.Р., гр. МЕ-18

Науковий керівник – канд. філол. наук, доц. **Арделян М.В.**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Харчова промисловість у будь-якій країні, а тим більше в Україні, яка має надзвичайно сприятливі умови для її ефективного розвитку, є однією з провідних структуроформуючих ланок всієї економіки, промислового та агропромислового комплексів, ефективне функціонування якої є основоположним чинником економічного і соціального зростання, головною умовою забезпечення підвищення життєвого рівня населення. Сучасний регіональний розвиток харчової промисловості в Україні не в повній мірі відповідає законам територіальної організації суспільного виробництва. Всебічне дослідження та узагальнення економічних проблем розвитку харчової промисловості України та її регіонів у ринкових умовах господарювання показало, що ефективне функціонування цієї структуроформуючої галузі економіки може бути досягнуте на основі вивчення потреб внутрішнього та зовнішнього ринку в її продукції, платоспроможності її споживачів, забезпечення її виробництва за якісними та якісними параметрами. Зовнішньоекономічні зв'язки харчової промисловості мають бути кориговані з метою забезпечення внутрішніх потреб держави і орієнтовані на задоволення попиту населення з різним рівнем доходу та розвиток експорту готової продовольчої продукції з високими споживчими якість. Водночас держава повинна проводити політику розумного протекціонізму по відношенню до вітчизняних виробників, впроваджуючи захисні тарифні обмеження, ліцензування, контингентування тощо, спрямовані на захист внутрішнього ринку від надмірної іноземної конкуренції. Відтворення і прискорений розвиток харчової промисловості є важливою передумовою подолання кризових явищ в економіці та політиці країни і потребує застосування спрямованої на це науково обґрунтованої цінової, податкової, фінансово-кредитної, інвестиційної та інноваційної політики, через сучасну недосконалість яких харчова промисловість України суттєво відстає від обсягів виробництва власних сировинних ресурсів для випуску продукції харчування, а також від рівня розвитку аналогічної галузі в економічно розвинених країнах.